

Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MICHAL BOBEK
9 päivänä kesäkuuta 2016¹

Asia C-212/15

**ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt
vastaan
Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP)**

(Ennakkoratkaisupyyntö – Tribunalul Mureș, Secția civilă (Mureșin alueellisen tuomioistuimen siviiliasioita käsittelevä jaosto, Romania))

Maksukyvyttömyysmenettely — Menettelyn aloitusvaltion lain mukaan määräytyvät vaikutukset sellaisen verosaatavan osalta, jota ei ole ilmoitettu kyseisessä menettelyssä ja joka on ulosottoimien kohteena toisessa jäsenvaltiossa

I Johdanto

1. Esillä oleva asia koskee verosaatavan ulosottoa Romaniassa yhtiöltä, joka on sijoittautunut Unkariin ja jota vastaan aloitettiin maksukyvyttömyysmenettely Unkarissa. Tätä verosaatavaa ei ilmoitettu kyseisessä maksukyvyttömyysmenettelyssä, ja se on Unkarin lain mukaan nyt menetetty.

2. Unionin tuomioistuinta pyydetään toteamaan, salliiko maksukyvyttömyysmenettelyistä annettu asetus (EY) N:o 1346/2000² kansallisen oikeussäännön, jossa säädetään tällaisen ilmoittamattoman saatavan ulosotto-oikeuden menettämisestä tai ulosoton keskeyttämisestä. Lisäksi unionin tuomioistuinta pyydetään ratkaisemaan, onko saatavan verotuksellisella luonteella merkitystä tämän arvioinnin kannalta. Nämä kysymykset nostavat esiin lisäkysymyksen siitä, olisiko tietyssä jäsenvaltiossa aloitettuun maksukyvyttömyysmenettelyyn sovellettavalla kansallisella oikeudella säänneltävä myös maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisen vaikutuksia täytäntöönpanomenettelyyn, joka koskee samaa velallista toisessa jäsenvaltiossa.

II Asiaan koskevat oikeussäännöt

A Unionin oikeus

3. Asetuksen N:o 1346/2000 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa: ”Sen jäsenvaltion tuomioistuin, jossa velallisella on pääintressien keskus, on toimivaltainen aloittamaan maksukyvyttömyysmenettelyn. Yhteisön ja muun oikeushenkilön pääintressien keskuksen katsotaan sijaitsevan siinä valtiossa, jossa oikeushenkilöllä on sääntömääräinen kotipaikka, jollei muuta näytetä.”

1 — Alkuperäinen kieli: englanti.

2 — Maksukyvyttömyysmenettelyistä 29.5.2000 annettu neuvoston asetus (EYVL 2000, L 160, s. 1).

4. Asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklassa säädetään sovellettavasta laista. Saman 4 artiklan 1 kohdassa todetaan yleisesti seuraavaa: ”Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, maksukyvyttömyysmenettelyyn ja sen vaikutuksiin sovelletaan sen jäsenvaltion lakia, jossa menettely on alkanut, jäljempänä ’menettelyn aloitusvaltio’.”

5. Asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 2 kohdan mukaan ”menettelyn aloittamisen edellytykset, menettelyn kulku sekä menettelyn päättäminen määräytyvät” menettelyn aloitusvaltion lain – josta asetuksen johdanto-osan 23 perustelukappaleessa käytetään ilmaisua ”lex concursus” – mukaan. Kyseiseen säännökseen sisältyy esimerkinomainen luettelo menettelyn aloitusvaltion lailla säänneltävistä asioista, joihin kuuluvat muun muassa f alakohdassa tarkoitettujen ”maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset saatavien erillisperintään, lukuun ottamatta vireillä olevia oikeudenkäyntejä” ja k alakohdassa tarkoitettujen ”velkojien oikeudet maksukyvyttömyysmenettelyn päättämisen jälkeen”.

6. Asetuksen N:o 1346/2000 15 artiklassa todetaan seuraavaa: ”Maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset menettelyn piiriin kuuluvaa velallisen omaisuutta koskevaan vireillä olevaan oikeudenkäyntiin määräytyvät yksinomaan sen jäsenvaltion lain mukaan, jossa oikeudenkäynti on vireillä.”

7. Asetuksen N:o 1346/2000 20 artiklan 1 kohdassa säädetään periaatteessa seuraavaa: ”Jos velkoja – – menettelyn alkamisen jälkeen saa millä tavalla tahansa, erityisesti ulosottoimin, täyden tai osittaisen suorituksen saatavastaan velallisen muussa jäsenvaltiossa sijaitsevasta omaisuudesta, hänen on palautettava selvittäjälle, mitä hän on saanut – –”

8. Lisäksi asetuksen N:o 1346/2000 39 artiklassa todetaan seuraavaa: ”Velkojalla, jolla on asuin- tai kotipaikka taikka sääntömääräinen kotipaikka muussa jäsenvaltiossa kuin menettelyn aloitusvaltiossa, mukaan lukien jäsenvaltion veroviranomaiset ja sosiaaliturvaviranomaiset, on oikeus ilmoittaa vaatimuksensa kirjallisesti maksukyvyttömyysmenettelyssä.”

B Kansallinen oikeus

9. Unkarin konkurssilain eli vuoden 1991 lain XLIX 20 §:n 3 momentissa säädetään, että velkoja, joka ei ole noudattanut 10 §:n 2 momentissa säädettyä määräaikaan saataviensa ilmoittamiselle, menettää mahdollisuuden osallistua sopimukseen, joka tehdään velallisen ja velkojien välillä maksukyvyttömyysmenettelyn lopussa. Käytännössä tämä tarkoittaa, että velkoja, joka ei ole ilmoittanut saatavaa, ei voi periaatteessa enää vedota tähän saatavaan velallista vastaan.

III Tosiseikat, kansallinen oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymykset

10. ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt (jäljempänä kantaja) on yhtiö, jonka rekisteröity kotipaikka on Unkarissa ja jolla on toimipaikka Romaniassa.

11. Kantajaa vastaan aloitettiin 13.12.2012 maksukyvyttömyysmenettely Unkarissa.

12. Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașoville (Brasovin alueen verohallinto) (jäljempänä vastaaja) ilmoitettiin 7.1.2013 maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisesta Unkarissa ja mahdollisuudesta ilmoittaa saatavista kantajalta kyseisessä menettelyssä.

13. Tammikuussa 2013 vastaaja yritti ilmoittaa kaksi saatavaa maksukyvyttömyysmenettelyssä (jäljempänä alkuperäiset saatavat). Se ei kuitenkaan noudattanut voimassa olevaa määräaikaan eikä maksanut voimassa olevia ilmoittamismaksuja. Tämän vuoksi näitä saatavia ei voitu ilmoittaa eikä ottaa huomioon maksukyvyttömyysmenettelyssä, kuten selvittäjä totesi 2.5.2013.

14. Vastaaja suoritti 5.6.2013 ja 25.6.2013 välisenä aikana verotarkastuksen kantajan toimipaikan tiloissa Romaniassa maksukyvyttömyysmenettelyn vielä jatkuessa. Vastaaja teki 25.6.2013 verotarkastuspäätöksen arvonlisäveroa koskevista kantajan lisävelvoitteista (jäljempänä maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeinen verotarkastuspäätös). Vastaaja ei ilmoittanut mistään maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeiseen verotarkastuspäätökseen liittyvästä saatavasta maksukyvyttömyysmenettelyssä. Sen sijaan se aloitti maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeistä verotarkastuspäätöstä koskevan täytäntöönpanomenettelyn Romaniassa.

15. Kantaja ei aluksi riitauttanut maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeistä verotarkastuspäätöstä. Tämän vuoksi Romanian viranomaiset antoivat kantajalle ulosottomääräyksen 7.8.2013.

16. Maksukyvyttömyysmenettely Unkarissa lopetettiin 7.9.2013.

17. Kantaja aloitti 3.9.2013 menettelyn vastustaakseen ulosottomääräystä Romaniassa. Kantaja katsoo, että sillä ei ole velvollisuutta maksaa määräyksessä vaadittua summaa, ja pitää sen ulosottoa laittomana. Se huomauttaa, että silloin kun maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeiseen verotarkastuspäätökseen johtanut verotarkastus tehtiin, kantaja oli jo maksukyvyttömyysmenettelyn kohteena Unkarissa. Tämän vuoksi vastaajan olisi pitänyt ilmoittaa ulosmitattava saatavansa maksukyvyttömyysmenettelyssä, jotta kantajan maksuvelvollisuudet olisi voitu panna täytäntöön maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeisen verotarkastuspäätöksen mukaisesti. Kantaja toteaa, että maksukyvyttömyysmenettelyä säännellään Unkarin lailla asetuksen N:o 1346/2000 nojalla ja että Unkarin lain mukaan saatavat, joita ei ole ilmoitettu maksukyvyttömyysmenettelyssä, menetetään. Näin ollen kantaja katsoo, että vastaaja on nyt menettänyt oikeuden maksusuoritukseen maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeisen verotarkastuspäätöksen mukaisesti.

18. Tämän vuoksi Tribunalul Mureş, Secția civilă (Mureşin alueellisen tuomioistuimen siviiliasioita käsittelevä jaosto) lykkäsi asian käsittelyä ja esitti unionin tuomioistuimelle seuraavat kysymykset:

- ”1) Maksukyvyttömyysmenettelyistä 29.5.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1346/2000 4 artiklan 1 kohtaa sekä 4 artiklan 2 kohdan f ja k alakohtaa tulkittaessa tarvitaan täsmennystä siihen, voivatko menettelyn aloitusvaltion laissa säädetyt maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset sisältää sen, että velkoja, joka ei ole osallistunut maksukyvyttömyysmenettelyyn, menettää oikeuden vedota saatavaansa toisessa jäsenvaltiossa, tai sen, että kyseisen saatavan ulosotto keskeytetään kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa?
- 2) Onko sillä merkitystä, että saatava, jonka ulosottoa on haettu muussa kuin menettelyn aloitusvaltiossa, on verosaatava?”

19. Kirjallisia huomautuksia ovat esittäneet Unkarin hallitus, Alankomaiden hallitus ja komissio. Unkarin hallitus ja komissio esittivät suulliset lausumansa 14.4.2016 pidetyssä istunnossa.

IV Arviointi

20. Kansallisen tuomioistuimen toisen kysymyksen tarkoituksena on pohjimmiltaan vahvistaa asetuksen N:o 1346/2000 soveltamisala. Ensimmäinen kysymys koskee asetuksen vaikutuksia sen jälkeen kun on vahvistettu, että asetusta N:o 1346/2000 voidaan todellakin soveltaa verosaataviin.

21. Kysymys asetuksen N:o 1346/2000 sovellettavuudesta loogisesti edeltää sen vaikutuksen tarkastelua. Tämän vuoksi aloitan analyysini vastaamalla ensiksi toiseen kysymykseen eli siihen, onko maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeisen verotarkastuspäätöksen verotuksellinen luonne millään tavalla merkityksellinen asetuksen N:o 1346/2000 sovellettavuuden kannalta (jäljempänä A kohta). Toiseksi tarkastelen sitä, salliiko asetus N:o 1346/2000 kansallisen lain, jossa säädetään maksukyvyttömyysmenettelyssä ilmoittamattomien saatavien menettämisestä tai tällaisten saatavien ulosoton keskeyttämisestä eri jäsenvaltiossa (jäljempänä B kohta).

A Toinen kysymys

22. Kansallisen tuomioistuimen toinen ennakkoratkaisukysymys koskee sitä, onko maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeiseen verotarkastuspäätökseen perustuvan saatavan erityisluonne merkityksellinen asetuksen N:o 1346/2000 sovellettavuuden kannalta.

23. Kansallinen tuomioistuin käyttää käsitettä ”verosaatava” viitatessaan Romanian lakiin perustuviin kantajan verovelvollisuuksiin. Vaikuttaa siis siltä, että tässä yhteydessä vero-sanalla tarkoitetaan pohjimmiltaan veron perimistä. Kansallinen tuomioistuin näyttää olettavan, että verosaatavaa olisi kohdeltava eri tavalla, koska vastaaja on veroviranomainen.

24. Unkarin ja Alankomaiden hallitusten sekä komission ilmaiseman kannan tapaan en yhdy kansallisen tuomioistuimen näkemykseen.

25. Asetuksessa N:o 1346/2000 todetaan aivan selvästi, että sitä sovelletaan erotuksetta sekä yksityis- että julkisoikeudellisiin velkoihin. Asetuksen 39 artiklassa todetaan seuraavaa: ”Velkojalla, jolla on asuin- tai kotipaikka taikka sääntömääräinen kotipaikka muussa jäsenvaltiossa kuin menettelyn aloitusvaltiossa, *mukaan lukien jäsenvaltion veroviranomaiset ja sosiaaliturvaviranomaiset*, on oikeus ilmoittaa vaatimuksensa kirjallisesti maksukyvyttömyysmenettelyssä.”³ Sama toistetaan asetuksen johdanto-osan 21 perustelukappaleessa.⁴

26. Lisäksi ennakkoratkaisupyynnöstä tosiasiallisesti ilmenee, että vastaaja yritti toimia (alkuperäisten saatavien osalta) ja olisi voinut toimia (maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeisen verotarkastuspäätöksen osalta) velkojana sanan tavanomaisessa merkityksessä maksukyvyttömyysmenettelyssä, jolloin sen olisi pitänyt ilmoittaa omasta saatavastaan maksukyvyttömältä velalliselta.⁵

27. Tämän vuoksi ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa toiseen ennakkoratkaisukysymykseen siten, että muussa jäsenvaltiossa kuin menettelyn aloitusvaltiossa aloitetun täytäntöönpanomenettelyn verotuksellisella luonteella ei ole merkitystä sen kannalta, voidaanko asetusta N:o 1346/2000 soveltaa kyseiseen täytäntöönpanomenettelyyn.

3 — Kursivointi tässä.

4 — ”Jokaisella velkojalla olisi riippumatta siitä, missä velkojan asuin- tai kotipaikka taikka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee yhteisössä, oltava oikeus ilmoittaa saatavansa jokaisessa yhteisössä vireillä olevassa velallisen omaisuutta koskevassa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tämä koskee myös *veroviranomaisia ja sosiaaliturvalaitoksia*. —” Kursivointi tässä. Ks. analogisesti julkisasiamies Szpunarin ratkaisuehdotus Mulhaupt (C-195/15, EU:C:2016:369), jonka 60–73 kohdassa vahvistetaan, että asetuksen N:o 1346/2000 5 artiklaa sovelletaan luonteeltaan julkisoikeudellisiin (verotuksellisiin) esineoikeuksiin, ja ehdotetaan yleisesti, ettei asetuksessa ole perustetta erotella toisistaan julkisoikeudellisia ja yksityisoikeudellisia vaateita tässä yhteydessä.

5 — Tuomio 17.11.2011, Zaza Retail (C-112/10, EU:C:2011:743, 31–34 kohta). Tässä tuomiossa unionin tuomioistuin luetteli erityisiä poikkeustilanteita, joissa viranomainen ei kuulu asetuksessa N:o 1346/2000 tarkoitettujen velkojen käsitteen piiriin (vaikka se tavallisesti siihen kuuluukin). Tuomiossa unionin tuomioistuin päätteli, että Belgian virallista syyttäjää ei voida pitää velkojana, joka on oikeutettu pyytämään alueellisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista asetuksen N:o 1346/2000 3 artiklan 4 kohdan b alakohdan nojalla, koska kyseinen viranomainen ei osallistunut menettelyyn velkojana eikä velkojen nimissä ja puolesta.

28. Selvyyden vuoksi on syytä korostaa, että asetuksen N:o 1346/2000 sovellettavuuden neutraalisuus julkis- ja yksityisoikeudellisten velkojien saatavien suhteen ei vaikuta joidenkin velkojaryhmien mahdollisiin etuoikeuksiin maksukyvttömyysmenettelyssä merkityksellisen kansallisen oikeuden nojalla. Asetuksen N:o 1346/2000 sovellettavuus ja kansallisiin lakeihin perustuvat aineelliset oikeudet ovat kaksi erillistä kysymystä. Esillä oleva asia koskee ensin mainittua muttei jälkimmäistä kysymystä.

B Ensimmäinen kysymys

29. Kansallisen tuomioistuimen ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys koskee sitä, salliiko asetus N:o 1346/2000 kansallisen lainsäädännön, jossa säädetään maksukyvttömyysmenettelyssä ilmoittamattomien saatavien menettämisestä tai tällaisten saatavien ulosoton keskeyttämisestä eri jäsenvaltiossa. Arvioin ensin menettämistä ja keskeyttämistä (jäljempänä i kohta). Tämän jälkeen tarkastelen sitä, olisiko Unkarin lailla menettelyn aloitusvaltion lakina (*lex concursus*) säänneltävä myös maksukyvttömyysmenettelyn vaikutuksia täytäntöönpanotoimiin Romaniassa (jäljempänä ii kohta).

i) Ilmoittamattomien saatavien menettäminen ja niiden ulosoton keskeyttäminen

30. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ehdottaa, että esillä olevassa asiassa Unkarin lailla ei menettelyn aloitusvaltion lakina tule säätää sellaisen saatavan menettämisestä, johon vedotaan eri jäsenvaltiossa. Se katsoo, että tämä ei sopisi yhteen sekundäärimenettelyn aloittamismahdollisuuden kanssa.⁶ Kansallisen tuomioistuimen mukaan tämä myös antaisi velalliselle mahdollisuuden välttyä kansallisilta verovelvollisuuksiltaan.

31. On syytä huomata, että asetuksen N:o 1346/2000 soveltamisala rajoittuu lähinnä lainvalintasääntöihin.⁷ Siihen sisältyy ainoastaan muutama yhdenmukainen sääntö. Nämä yhdenmukaiset säännöt eivät koske seurauksia, jotka aiheutuvat saatavan ilmoittamatta jättämisestä maksukyvttömyysmenettelyssä.

32. Tässä lainsäädäntökehyksessä jäsenvaltioiden on säädettävä niihin seurauksiin sovellettavista säännöistä, jotka aiheutuvat saatavan ilmoittamatta jättämisestä maksukyvttömyysmenettelyssä, ja täytettävä sekä vastaavuutta että tehokkuutta koskevat vaatimukset.⁸ Seuraavaksi tarkastelen kumpaakin vaatimusta vuorollaan.

33. *Vastaavuutta* koskeva vaatimus tarkoittaa, että kansalliset oikeussäännöt, jotka koskevat ulkomaisten velkojien osallistumista Unkarissa aloitettuun maksukyvttömyysmenettelyyn, eivät ole epädullisempia kuin kotimaisiin velkoihin sovellettavat osallistumisen edellytykset.

34. Vuoden 1991 lain XLIX 20 §:n 3 momentin nojalla saatavan jättäminen ilmoittamatta asianmukaisessa määräajassa saa aikaan ilmoittamattoman saatavan menettämisen. Sillä, esittikö saatavan kotimainen vai ulkomainen velkoja, ei ole merkitystä tässä suhteessa.

6 — Asetuksen N:o 1346/2000 johdanto-osan 12 perustelukappaleen, 3 artiklan 2 kohdan ja 27 artiklan mukaan sekundäärimenettely voidaan aloittaa siinä jäsenvaltiossa, jossa velallisella on toimipaikka. Sekundäärimenettely suoritetaan rinnakkain velallisen pääintressien keskuksen sijaintijäsenvaltiossa aloitetun päämenettelyn kanssa. Sekundäärimenettely on poikkeus päämenettelyn aiheuttamasta universaali vaikutuksesta. Sekundäärimenettelyn on sinänsä oltava likvidaatiomenettely, ja sen vaikutukset koskevat ainoastaan menettelyn aloitusvaltiossa sijaitsevaa omaisuutta. Ks. myös tuomio 11.6.2015, Comité d'entreprise de Nortel Networks ym. (C-649/13, EU:C:2015:384, 36 ja 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

7 — Tuomio 11.6.2015, Comité d'entreprise de Nortel Networks ym. (C-649/13, EU:C:2015:384, 49 kohta); julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus van Buggenhout ja van de Mierop (C-251/12, EU:C:2013:295, 15 kohta).

8 — Asetuksen N:o 1346/2000 osalta ks. tuomio 15.10.2015, Nike European Operations Netherlands (C-310/14, EU:C:2015:690, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35. Lisäksi ennakkoratkaisupyynnöstä ei millään tavalla ilmene, että muuhun jäsenvaltioon kuin Unkariin sijoittautuneita velkojia kohdeltaisiin epäsuotuisammin kuin kotimaisia velkojia saataviensa ilmoittamisen osalta Unkarissa aloitetuissa maksukyvyttömyysmenettelyissä tai silloin kun ne osallistuvat kyseisiin menettelyihin.

36. On totta, että käytännössä ulkomaisten velkojien on ehkä yleensä voitettava esteitä, jotka johtuvat maantieteellisestä etäisyydestä sekä kielellisistä ja oikeudellisista eroista maksukyvyttömyysmenettelyn aloitusjäsenvaltion ja velkojien sijoittautumisjäsenvaltion välillä. Tämä on kuitenkin rajatylittävien maksukyvyttömyysmenettelyjen olennainen piirre samaan tapaan kuin vaikeudet, joita osapuolet voivat kohdata rajatylittävissä oikeudenkäynnissä.

37. Asetuksessa N:o 1346/2000 tosiasiallisesti vastataan tällaisiin huolenaiheisiin edellyttämällä, että ulkomaisille velkojille on ilmoitettava maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisesta toisessa jäsenvaltiossa (esim. 40 artiklan nojalla), mikä parantaa maksukyvyttömyysmenettelyn yleistä tehokkuutta.

38. Lisäksi tämän asian tosiseikat osoittavat, että vastaajalle ilmoitettiin asianmukaisesti maksukyvyttömyysmenettelystä ja saatavien ilmoittamiseen sovellettavasta määräajasta. Tämän osoittaa vastaajan yritys ilmoittaa alkuperäiset saatavat.

39. *Tehokkuutta* koskevan vaatimuksen mukaisesti jäsenvaltioita estetään tekemästä unionin oikeudella myönnettyjen oikeuksien käyttämisestä käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa.

40. Jos tehokkuutta koskevaa vaatimusta on arvioitava erillään vastaavuutta koskevasta vaatimuksesta ja jos sitä on sovellettava noudattaen oletusarvoista jäsenvaltioiden menettelyllistä itsemääräämisoikeutta, se on asianmukaisesti rajoitettava kahteen tapaukseen: ensinnäkin aitoon mahdottomuuteen ja toiseksi unionin oikeuteen perustuvien oikeuksien täytäntöönpanossa ilmenneeseen senasteiseen tehottomuuteen, että tämä loukkaa Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaista oikeutta tehokkaisuuteen oikeussuojakeinoihin. Jälkimmäisessä tapauksessa kynnyksen korkeus on suhteellisen korkea.

41. Oikeuskäytännössä on jo todettu, että määräajan vahvistaminen saatavan ilmoittamiselle ei itsessään ole ristiriidassa tehokkuusperiaatteen kanssa. Kohtuullisten määräaikaisten asettaminen vastaa tehokkuusvaatimusta, ja siinä on kyse oikeusvarmuuden periaatteen soveltamisesta käytännössä.⁹

42. Kuten edellä jo totesin, vastaajalle ilmoitettiin maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisesta Unkarissa. Lisäksi sille ilmoitettiin määräajoista, joiden kuluessa sen oli ilmoitettava mahdollisista saatavista, kuten saatavasta, joka syntyi maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeisen verotarkastuspäätöksen perusteella.

43. Tältäkin osin ennakkoratkaisupyynnössä annetuissa tiedoissa mikään ei osoita, että vastaajalla olisi ollut erityisiä esteitä, joiden vuoksi sen olisi ollut jo käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa (edellä kuvatulla tavalla) ilmoittaa saatavastaan, joka oli syntynyt maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeisen verotarkastuspäätöksen perusteella, ja osallistua Unkarissa aloitettuun maksukyvyttömyysmenettelyyn.

44. Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen välipäätelmäni on, että asetus N:o 1346/2000 ei ole esteenä vuoden 1991 lain XLIX 20 §:n 3 momentin kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa säädetään sellaisten saatavien menettämisestä, joita ei ole asianmukaisesti ilmoitettu maksukyvyttömyysmenettelyssä.

⁹ — Ks. analogisesti tuomio 18.9.2003, Pflücke (C-125/01, EU:C:2003:477, 35 ja 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45. Lisäksi ensimmäisen ennakkoratkaisukysymyksen sanamuodossa ei viitata ainoastaan ilmoittamattomien saatavien *menettämiseen* vaan myös tällaisten ilmoittamattomien saatavien ulosoton *keskeyttämiseen* toisessa jäsenvaltiossa. Ennakkoratkaisupyynnössä kuvatussa Unkarin lainsäädännössä kuitenkin säädetään ainoastaan ilmoittamattomien saatavien menettämisestä. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei ole antanut tietoa niistä Unkarin erityisistä oikeussäännöistä, joissa säädetään maksukyvyttömyysmenettelyssä ilmoittamattomien saatavien ulosoton keskeyttämisestä.

46. Ennakkoratkaisumenettelyä sääntelevän yhteistyön hengessä ja antaakseni kansalliselle tuomioistuimelle kattavan ja hyödyllisen vastauksen haluan kuitenkin lisäksi esittää seuraavat huomautukset. Edellä jo esitin, että nähdäkseni asetus N:o 1346/2000 sallii *lex concursus* -säännön, jolla on varsin merkittävä vaikutus, eli ilmoittamattomien saatavien menettäminen. Jos tällainen huomattava vaikutus sallitaan, silloin sitä suuremmalla syyllä kyseisellä asetuksella olisi myös sallittava sellainen *lex concursus* -sääntö, jolla ainoastaan keskeytetään asiaan liittyvä täytäntöönpanomenettely ja jolla on todennäköisesti täydellistä menettämistä vähäisempi vaikutus osapuolten oikeuksiin.

47. Tämän vuoksi toinen välipäätelmäni on, että asetus N:o 1346/2000 ei ole esteenä sellaiselle *lex concursus* -säännölle, jossa säädetään maksukyvyttömyysmenettelyssä ilmoittamattomien saatavien ulosoton keskeyttämisestä silloin, kun täytäntöönpanojäsenvaltio on eri kuin maksukyvyttömyysmenettelyn aloitusvaltio.

ii) Lainsäädäntö, jolla säännellään maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutuksia täytäntöönpanomenettelyihin eri jäsenvaltiossa

48. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pitää epäselvänä sitä, tarkoittaako asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 1 kohdan, 4 artiklan 2 kohdan f alakohdan ja 4 artiklan 2 kohdan k alakohdan tulkinta, että Unkarin lailla olisi menettelyn aloitusvaltion lakina säänneltävä myös Unkarissa aloitetun maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutuksia ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevaan täytäntöönpanomenettelyyn vai olisiko näitä vaikutuksia säänneltävä Romanian lailla.

49. Tämän seikan selvittämiseksi tarkastelen osatekijöitä, jotka ratkaisevat käsiteltävässä asiassa sovellettavan lain.

50. Ensinnäkin yksimielisyys vallitsee siitä, että maksukyvyttömyysmenettely Unkarissa on asetuksen N:o 1346/2000 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu päämenettely. Kuten asetuksen 16 artiklan 1 kohdassa todetaan ja johdanto-osan 22 perustelukappaleessa vahvistetaan, tämän menettelyn vaikutukset on periaatteessa tunnustettava kaikissa muissa jäsenvaltioissa.¹⁰

51. Toiseksi ennakkoratkaisupyynnöstä voidaan päätellä, että Romaniassa ei aloitettu sekundäärimenettelyä.

52. Asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 1 kohdan nojalla Unkarin laki on näin ollen menettelyn aloitusvaltion laki. Tästä säännöksestä sekä johdanto-osan 22 perustelukappaleesta seuraa, että Unkarin lailla näin ollen säännellään maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisen, suorittamisen ja lopettamisen edellytyksiä, mukaan lukien 4 artiklan 2 kohdan k alakohdan mukaiset velkojien oikeudet maksukyvyttömyysmenettelyn päättymisen jälkeen. Tämä ilmentää periaatetta päämenettelyn universaalivaikutuksesta.¹¹

10 — Tätä koskevat muutamat poikkeukset, joista säädetään asetuksen N:o 1346/2000 25 artiklan 3 kohdassa ja 26 artiklassa.

11 — Ks. vastaavasti tuomio 21.1.2010, MG Probud Gdynia (C-444/07, EU:C:2010:24, 22–25 kohta) ja tuomio 22.11.2012, Bank Handlowy ja Adamiak (C-116/11, EU:C:2012:739, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

53. Tästä periaatteesta on kuitenkin joitakin poikkeuksia. Näiden poikkeusten osalta ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 2 kohdan f alakohtaan, jonka mukaan ”maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset saatavien erillisperintään, lukuun ottamatta vireillä olevia oikeudenkäyntejä” määräytyvät menettelyn aloitusvaltion lain mukaan.

54. Asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 2 kohdan f alakohtaa on tulkittava yhdessä asetuksen 15 artiklan kanssa, jossa säädetään seuraavaa: ”Maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset menettelyn piiriin kuuluvaa velallisen omaisuutta koskevaan vireillä olevaan oikeudenkäyntiin määräytyvät yksinomaan sen jäsenvaltion lain mukaan, jossa oikeudenkäynti on vireillä.”

55. Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ehdottaa, jos Romaniassa vireillä oleva täytäntöönpanomenettely on mainituissa säännöksissä tarkoitettu ”vireillä oleva oikeudenkäynti”, käsiteltävässä asiassa sovellettava laki olisi Romanian eikä Unkarin laki. Tällöin Romanian lailla säänneltäisiin Unkarin maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutuksia kyseiseen täytäntöönpanomenettelyyn.

56. Asetuksen N:o 1346/2000 15 artiklaa voidaan soveltaa vain, jos kaksi edellytystä täyttyy samanaikaisesti: ensinnäkin kyseessä on oltava oikeudenkäynti. Toiseksi tämän oikeudenkäynnin on oltava vireillä silloin, kun maksukyvyttömyysmenettely aloitetaan.

57. Tämän asian tosiseikat osoittavat, että täytäntöönpanomenettely Romaniassa *ei* selvästikään ollut vireillä, kun maksukyvyttömyysmenettely aloitettiin Unkarissa: täytäntöönpanomenettely Romaniassa aloitettiin 7.8.2013, mikä perustui 25.6.2013 tehtyyn maksukyvyttömyysmenettelyn jälkeiseen verotarkastuspäätökseen. Päätös tehtiin 5.6.2013 ja 25.6.2013 välisenä aikana suoritetun verotarkastuksen perusteella. Maksukyvyttömyysmenettely Unkarissa oli aloitettu joulukuussa 2012 eli useita kuukausia ennen mainittuja tapahtumia.

58. Tämä seikka yksistään oikeuttaa päättelemään, että täytäntöönpanomenettely esillä olevassa asiassa ei kuulu asetuksen N:o 1346/2000 15 artiklassa ja 4 artiklan 2 kohdan f alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaan.

59. Täydentävänä tietona ja asian suhteellisen merkityksen huomioon ottamiseksi esitän kuitenkin joitakin loppuhuomautuksia ensimmäisestä edellytyksestä eli oikeudenkäynnin käsitteestä, jota käytetään asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 2 kohdan f alakohdassa ja 15 artiklassa. Erityisesti: onko oikeudenkäynnin tulkittava käsittävän ainoastaan pääasiasratkaisuun johtavat menettelyt ja/tai myös täytäntöönpanomenettelyt?¹²

60. Tämän tulkintakysymyksen merkitys on selvä: jos päätellään, että oikeudenkäynnin käsite koskee ainoastaan pääasiasratkaisuun johtavia menettelyjä, täytäntöönpanomenettelyihin ei voitaisi koskaan soveltaa asetuksen N:o 1346/2000 15 artiklan (ja 4 artiklan 2 kohdan f alakohdan) mukaista poikkeusta.

61. Asetuksen N:o 1346/2000 15 artikla ei ole sanamuodoltaan paras mahdollinen esimerkki selkeästä tekstistä. Tosiasiallisesti 15 artiklan sanamuoto on laaja-alainen ja käsittää sisällöltään kaikki tuomioistuinmenettelyt. Ilmaisun ”oikeudenkäynti” voidaan ymmärtää olevan yleisluonteinen¹³ ja viittaavan kaikenlaisiin tuomioistuinmenettelyihin ja siten käsittävän sekä pääasiasratkaisuun johtavat menettelyt että täytäntöönpanomenettelyt.

12 — Pääasiasratkaisun käsitteellä tarkoitetaan toteavaa (tai vahvistavaa) menettelyä, jonka tavoitteena on vahvistaa asianosaisten oikeudet ja velvollisuudet. Tämäntyyppisiä menettelyjä kutsun pääratkaisuun johtaviksi menettelyiksi, mikä vastaa unionin tuomioistuimen 24.10.2013 antamassa tuomiossa LBI (C-85/12, EU:C:2013:697, 54 kohta) käyttämää terminologiaa. Pääratkaisuun johtavat menettelyt eroavat täytäntöönpanomenettelyistä – viimeksi mainitut suoritetaan myöhemmässä vaiheessa ja käsittävät ainoastaan jo todetun oikeuden täytäntöönpanon.

13 — Tämän vahvistavat myös säännöksen muut kielitoisinnot, jotka ovat yhtä yleisluonteisia: esim. ”instance en cours” ranskan, ”anhängiger Rechtsstreit” saksan ja ”prohlašáci soudní řízení” tšekin kielellä.

62. Katson kuitenkin olevan useita syitä, joiden vuoksi asetuksen N:o 1346/2000 15 artiklan soveltamisalan arvioinnissa ei pitäisi pitäytyä sen monitulkintaisessa sanamuodossa. Ehdotan 15 artiklassa olevan oikeudenkäynnin käsitteen tulkittamista siten, että sillä viitataan ainoastaan pääasiantarkaisuun johtaviin menettelyihin muttei täytäntöönpanomenettelyihin.

63. Tälle on ensinnäkin systeminen perustelu. Asetuksen 15 artikla ei ole täysin itsenäinen säännös. Se on systemisesti yhteydessä 4 artiklan 2 kohdan f alakohtaan. Tämän vuoksi oikeudenkäynnin käsitettä on tulkittava näiden kahden säännöksen välisen suhteen valossa.

64. Asetuksen 4 artiklan 2 kohdan f alakohdassa erotetaan toisistaan erillisperintä ja vireillä olevat oikeudenkäynnit.¹⁴ Tällä erolla olisi oltava merkitystä myös 15 artiklan tulkinnan kannalta: jos 4 artiklan 2 kohdan f alakohdassa tarkoitettuun oikeudenkäyntiin eivät sisälly erillisperintämenettelyt, näin on oltava myös tulkittaessa 15 artiklassa olevaa oikeudenkäynnin käsitettä.

65. Toiseksi asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 2 kohdasta seuraa, että yleisesti maksukyvyttömyysmenettelyä säännellään ainoastaan yhdellä sovellettavalla lailla (eli menettelyn aloitusvaltion lailla). Tähän sisältyy 4 artiklan 2 kohdan f alakohdan alkuosan nojalla erillisperintä.

66. Asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 2 kohdan f alakohdan sanamuodosta (*”lukuun ottamatta vireillä olevia oikeudenkäyntejä”*) käy ilmi, että 15 artikla on poikkeus 4 artiklan 2 kohdan f alakohdan alkuosassa esitetystä säännöstä. Tämän vuoksi 15 artiklaa on poikkeuksena tulkittava suppeasti.¹⁵

67. Kolmanneksi asetuksella N:o 1346/2000 pyritään kokoamaan velallisen koko omaisuus yhdeksi konkurssipesäksi ja siten säilyttämään kaikkia maksukyvyttömyysmenettelyjä tukeva järjestelmä, jossa maksukyvyttömyysmenettelyt ratkaistaan kollektiivisesti ja kaikkia velkojia kohdellaan yhdenvertaisesti. Kun otetaan huomioon asetuksessa N:o 1346/2000 säädetyt nimenomaiset poikkeukset, tämän tavoitteen kanssa eivät sovi yhteen velkojien yksittäiset yritykset saada suoritus saatavastaan muilla menettelyllisillä keinoilla kuin maksukyvyttömyysmenettelyllä.

68. Tavoite, jonka mukaan konkurssipesän yhtenäisyys pyritään säilyttämään maksukyvyttömyysmenettelyn loppuun asti, ilmenee myös asetuksen N:o 1346/2000 20 artiklan 1 kohdasta. Siinä säädetään, että jos velkoja saa suorituksen saatavastaan velallisen muussa jäsenvaltiossa kuin menettelyn aloitusvaltiossa sijaitsevasta omaisuudesta, hänen on palautettava selvittäjälle, mitä hän on saanut.

69. *Täytäntöönpanomenettely* koostuu yhden tai useamman velkojan oikeuksien toteuttamisesta ja voi siten haitata maksukyvyttömyysmenettelyn universaalivaikutusta ja kollektiivista ratkaisemista. *Pääasiantarkaisuun johtavassa menettelyssä* ei ole tällaista riskiä. Siinä yksinkertaisesti määritellään velallisen omaisuuteen liittyvät oikeudet ja velvollisuudet ilman niiden toteuttamista.¹⁶

70. Neljänneksi ehdotusta siitä, että 15 artiklassa tarkoitettuna oikeudenkäynnin olisi katsottava viittaavan ainoastaan pääasiantarkaisuun johtaviin menettelyihin muttei täytäntöönpanomenettelyihin, tukee lainsäätäjän aikomus, joka osoitetaan maksukyvyttömyysmenettelyistä tehtyä yleissopimusta (jäljempänä yleissopimus) koskevan Virgos-Schmitin selvityksen 142 kohdassa.¹⁷ Tässä asiakirjassa (jota pidetään asetuksen N:o 1346/2000 tulkintaa koskevana epävirallisena oppaana) todetaan, että

14 — Tämä on ilmaistu säännöksen ranskankielisessä toisinnossa *”les effets de la procédure d’insolvabilité sur les poursuites individuelles, à l’exception des instances en cours”*, saksankielisessä toisinnossa *”wie sich die Eröffnung eines Insolvenzverfahrens auf Rechtsverfolgungsmaßnahmen einzelner Gläubiger auswirkt; ausgenommen sind die Wirkungen auf abhängige Rechtsstreitigkeiten”* ja tšekinkielisessä toisinnossa *”účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení”*.

15 — Ks. analogisesti tuomio 24.10.2013, LBI (C-85/12, EU:C:2013:697, 52 kohta).

16 — Ks. esim. Virgós, M. ja Garcimartín, F., *The European Insolvency Regulation: Law and Practice*, Kluwer Law International, Haag, 2004, s. 140, 253 ja 254 kohta. Vastaavasti Pannen, K. (toim.), *European Insolvency Regulation*, De Gruyter Recht, Berliini, 2007, s. 299.

17 — Virgos-Schmit, Report on the Convention on Insolvency Proceedings, julkaisussa: Moss, G., Fletcher, I. F. ja Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency proceedings. A Commentary and Annotated Guide*, Second Edition, Oxford University Press, 2009, s. 381 ja sitä seuraavat sivut.

yleissopimuksen 4 artiklan 2 kohdan f alakohdassa (joka vastaa asetuksen N:o 1346/2000 samaa säännöstä) erotetaan toisistaan maksukyvyttömyysmenettelyjen vaikutukset erillisiin *täytäntöönpanomenettelyihin* ja vaikutukset vireillä oleviin oikeudenkäynteihin. Sen mukaan maksukyvyttömyysmenettelyjen vaikutuksia erillisiin *täytäntöönpanomenettelyihin* säännellään menettelyn aloitusvaltion lailla, joten päämenettely estää velallisen omaisuuteen kohdistuvat velkojien erilliset täytäntöönpanotoimet. Toisaalta maksukyvyttömyysmenettelyjen vaikutuksia muihin oikeudenkäynteihin, jotka koskevat velallisen omaisuutta, säännellään sen valtion lailla, jossa kyseiset oikeudenkäynnit ovat vireillä.

71. Viidenneksi tämän lainsäädännöllisen aikomuksen näyttää vahvistavan asetuksen (EU) 2015/848,¹⁸ jolla laadittiin asetus N:o 1346/2000 uudelleen, 18 artikla. Tässä säännöksessä pohjimmiltaan toistetaan asetuksen N:o 1346/2000 15 artikla. Asetuksen 15 artiklan (josta on tullut 18 artikla) uudessa sanamuodossa asetuksen sovellettavuutta on laajennettu välimiesmenettelyihin.¹⁹

72. Samaan tapaan kuin Unkarin hallitus huomautti istunnossa, katson, että tämän muutoksen taustalla on halu toistaa lainsäätäjän aikomus rajata vireillä olevan oikeudenkäynnin käsite pääasiaratkaisuun johtaviin menettelyihin.

73. Lisäksi voidaan hahmotella laajempia vastaavuuksia muun maksukyvyttömyyttä koskevan unionin lainsäädännön kanssa tämän 15 artiklaa koskevan tulkinnan tueksi. Tuomiossa LBI unionin tuomioistuin tulkitsi direktiivin 2001/24/EY²⁰ 10 artiklan 2 kohdan e alakohtaan sisältyvän vireillä olevan oikeudenkäynnin käsitteen käsittävän ainoastaan pääasiaratkaisuun johtavat menettelyt muttei täytäntöönpanomenettelyjä. Unionin tuomioistuin katsoi, että jos täytäntöönpanomenettelyjen katsottaisiin kuuluvan vireillä olevan oikeudenkäynnin käsitteen piiriin, tällöin kyseenalaistettaisiin direktiivillä 2001/24 käyttöön otetun yleispätevyyden periaatteen tehokas vaikutus, sillä täytäntöönpanomenettelyllä rajoitettaisiin mahdollisuuksia käyttää kyseessä olevien luottolaitosten omaisuutta.²¹

74. Sama pätee myös asetuksen N:o 1346/2000 15 artiklan tulkintaan. Direktiivin 2001/24 10 artiklan 2 kohdan e alakohta²² vastaa asetuksen N:o 1346/2000 4 artiklan 2 kohdan f alakohtaa, kun taas direktiivin 2001/24 32 artikla²³ on samantapainen kuin asetuksen N:o 1346/2000 15 artikla.

75. On kuitenkin tunnistettava, että unionin tuomioistuimen tulkinta tuomiossa LBI nojautui direktiivin 2001/24 johdanto-osan 30 perustelukappaleeseen, jossa nimenomaisesti viitataan vireillä oleviin oikeudenkäynteihin erillisinä yksittäisistä *täytäntöönpanotoimista*.²⁴

18 — Maksukyvyttömyysmenettelyistä 20.5.2015 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EUVL 2015, L 141, s. 19).

19 — Asetuksen 2015/848 18 artiklassa säädetään seuraavaa: ”Maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset menettelyn piiriin kuuluvaa omaisuutta tai oikeutta koskevaan vireillä olevaan oikeudenkäyntiin tai välimiesmenettelyyn määräytyvät yksinomaan sen jäsenvaltion lain mukaan, jossa oikeudenkäynti tai välimiesmenettely on vireillä.” Kursivointi tässä.

20 — Luottolaitosten tervehdyttämisestä ja likvidaatiosta 4.4.2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EYVL 2001, L 125, s. 15).

21 — Tuomio 24.10.2013, LBI (C-85/12, EU:C:2013:697, 54 ja 55 kohta).

22 — Direktiivin 10 artiklan 2 kohdan e alakohdassa säädetään, että ”[kotijäsenvaltion lainsäädännön mukaan määräytyvät erityisesti] likvidaatiomenettelyn vaikutukset yksittäisten velkojien saatavien erillisperintään, lukuun ottamatta niiden vaikutuksia vireillä oleviin oikeudenkäynteihin, joista säädetään 32 artiklassa”.

23 — Direktiivin 32 artiklassa säädetään seuraavaa: ”Tervehdyttämistoimenpiteiden tai likvidaatiomenettelyn vaikutukset luottolaitoksen vallinnasta erotettua omaisuutta tai oikeutta koskevaan vireillä olevaan oikeudenkäyntiin määräytyvät yksinomaan sen jäsenvaltion lain mukaan, jossa oikeudenkäynti on vireillä.”

24 — ”Tervehdyttämistoimenpiteiden tai likvidaatiomenettelyn vaikutukset vireillä olevaan oikeudenkäyntiin määräytyvät sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, jossa oikeudenkäynti on vireillä, poikkeuksena ’lex concursus’ -periaatteen soveltamisesta. Tällaisten toimenpiteiden ja menettelyjen vaikutukset näistä oikeudenkäynneistä johtuviin yksittäisiin täytäntöönpanotoimiin määräytyvät tämän direktiivin yleissäännön mukaisesti kotijäsenvaltion lainsäädännön mukaan.” Kursivointi tässä.

76. Vaikka asetuksessa N:o 1346/2000 ei tehdä näin selkeää eroa, en ole sitä mieltä, että samankaltaisen perustelukappaleen puuttumisen olisi katsottava johtavan toisenlaiseen tulkintaan. Sekä asetuksessa N:o 1346/2000 että direktiivissä 2001/24 käytetään ilmaisua ”vireillä oleva oikeudenkäynti” toisiinsa verrattavissa tilanteissa, joista toinen koskee maksukyvyttömyyttä ja toinen luottolaitosten tervehdyttämistä ja likvidaatiota.

77. Näiden perustelujen valossa katson, että asetuksen N:o 1346/2000 15 artiklassa tarkoitetun oikeudenkäynnin käsitteen on tulkittava viittaavan ainoastaan pääasiaratkaisuun johtaviin menettelyihin muttei täytäntöönpanomenettelyihin.

78. Esillä olevan asian kannalta tämä tarkoittaa, että Unkarin lailla menettelyn aloitusvaltion lakina olisi säänneltävä maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisen vaikutuksia ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevaan täytäntöönpanomenettelyyn.

79. Jälkikirjoituksena lisään, että jos esillä olevassa asiassa sovellettava menettelyn aloitusvaltion laki todellakin johtaa kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan täytäntöönpanomenettelyn keskeyttämiseen, minkä todentaminen on kansallisen tuomioistuimen tehtävä, tällainen seuraus on tuskin yllättävä, kun otetaan huomioon, että monien jäsenvaltioiden sovellettavissa laeissa säädetään jonkinlaisesta velallisen omaisuutta koskevien täytäntöönpanomenettelyjen keskeyttämisestä tai lykkäämisestä maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisen jälkeen.²⁵

80. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen siten, että asetus N:o 1346/2000 ei ole esteenä menettelyn aloitusvaltion lakia koskevalle säännökselle, jossa säädetään saatavan menettämistä silloin, kun velkoja ei ole ilmoittanut saatavaansa jäsenvaltiossa aloitetussa maksukyvyttömyysmenettelyssä, tai tällaisten saatavien ulosoton keskeyttämisestä toisessa jäsenvaltiossa.

V Ratkaisuehdotus

81. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Tribunalul Mureş, Secția civilă (Mureşin alueellisen tuomioistuimen siviiliasioita käsittelevä jaosto) esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin seuraavasti:

- 1) Maksukyvyttömyysmenettelyistä 29.5.2000 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1346/2000 ei ole esteenä menettelyn aloitusvaltion lakia koskevalle säännökselle, jossa säädetään saatavan menettämistä silloin, kun velkoja ei ole ilmoittanut saatavaansa jäsenvaltiossa aloitetussa maksukyvyttömyysmenettelyssä, tai tällaisten saatavien ulosoton keskeyttämisestä toisessa jäsenvaltiossa.
- 2) Muussa jäsenvaltiossa kuin maksukyvyttömyysmenettelyn aloitusvaltiossa aloitetun täytäntöönpanomenettelyn verotuksellisella luonteella ei ole merkitystä sen kannalta, voidaanko asetusta N:o 1346/2000 soveltaa.

25 — Ks. esim. Insolvenzordnung, 89 §:n 1 momentti (Saksa); Ley Concursal 22/2003, 55 §:n 2 momentti (Espanja); Code de commerce, L. 622-21, II §, L.631-14 § ja L.641-3 § (Ranska); A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény, 9 §:n 1 momentti, 11 §:n 2 momentin c kohta ja 38 §:n 1 momentti (Unkari); Regio Decreto 16 marzo 1942, n. 267, ”Disciplina del fallimento, del concordato preventivo, dell’amministrazione controllata e della liquidazione coatta amministrativa”, 51 §, 168 §, 182 a § ja 201 § (GU nro 81, 6.4.1942) (Italia). Tästä yleissäännöstä, jolla kielletään täytäntöönpanomenettelyn jatkaminen, voi olla poikkeuksia, jotka riippuvat maksukyvyttömyysmenettelyn tyypistä, täytäntöönpanon vaiheesta sekä saatavan tai velkojan luonteesta. Kuten totesin tämän ratkaisuehdotuksen 28 kohdassa, tämä kysymys on ratkaistava kussakin kansallisessa järjestelmässä.